

David Šenk - Kořeny budoucnosti

Vypadal jako někdo z minulého století. Zachumlaný v hnědém vlněném svetru stál v přítomné chodby a zval mě dál.

Cítila jsem se zvláštně. Otázky jsem mu zaslala před pěti dny a čekala jsem, že se se mnou spojí a popovídáme si. Ale on mě pozval k sobě! Byla jsem nervózní. Nic jsem o něm nevěděla. Nikdo o něm nic moc nevěděl.

Gaston koupil práva na první interview a čekal ode mě, že odvedu perfektní práci. Ale já jsem si přestávala být jistá sama sebou.

Dělat rozhovor s Gerhardem Freonim je hračka. Jeho filmy viděl každý, a slavný byl, už když jsem byla v peřince. Je to snadné - vezmete si encyklopedii filmu, z Tváře vytáhnete poslední drby, schrastíte pár minulých rozhovorů a máte to skoro hotové. Nový kabát, zabalit a odeslat. Za týden přijde buď hotová odpověď, nebo si příjemně popovídáte na ávéefku.

Ale s Nortonem Debusym ještě nikdo rozhovor nedělal! Dvacet let publikoval pod pseudonymem a své soukromí střežil jako oko v hlavě. Měla jsem k dispozici jen kritiky jeho knih. Ale z nich se o něm nedalo vyčíst absolutně nic.

Usmíval se na mě a já klopýtla přes práh a následovala ho halou do obývacího pokoje.

Stěny byly pokryté obrazy. Přehlídka dobrého vkusu a nadité kreditkarty. Společným rysem všech obrazů bylo slunce a davy lidí. Na plážích, na náměstích, na bitevních polích.

Jen nad falešným krbem visel obraz venkovské krajiny. Vítr na obloze rozháněl mraky a pohrával si s klasy zrajícího obilí.

Vyzval mě, ať se posadím do křesla u malého konferenčního stolku, a sedl si naproti. Stále se usmíval.

Myslím, že si vychutnával moji zvědavost. Nechal mě ještě pár minut pozorovat pokoj, než se zeptal, co bych si přála k pití.

Zmatek ve mně narůstal každým okamžikem. Ten člověk byl naprosto neprůhledný. Nečetla jsem všechny jeho knihy (kdo ano?), tak dvě tři, ale i tak jsem pochopila, že jediný sjednocující aspekt jeho tvorby je nekonečná fantazie. Mnoho kritiků se snažilo vysát z jeho knih alespoň nějaké informace o jeho životě, ale jejich závěry byly natolik kontroverzní, že by Norton Debusy musel být přinejmenším schizofrenní paranoik.

Když jsem se probrala ze zamyšlení, stál přede mnou šálek kávy. Poděkovala jsem a usrkla.

"Líbí se vám mé obrazy?" zeptal se znenadání.

"To všechno jste maloval vy?" zeptala jsem se zbrkle.

Potěšeně se usmál, jako když někoho nachytáte. "Ne, jen některé," řekl a upil ze svého šálku.

Nevypadal prostě jako spisovatel. A už vůbec ne jako spisovatel speculative-fiction. Já vím, zdání klame a naučili jsme se soudit druhé podle vzhledu a toho, co je obklopuje. Ale kde tenhle chlap vzal sílu a inspiraci k napsání těch tíživých, chmurných a tragicky přesných knih? Třeba doopravdy trpěl nějakou duševní poruchou, nebo holdoval kreku, ixku, pécku, esku nebo bůhví čemu.

Vyndala jsem notebook, položila ho na stůl a zapnula nahrávání.

"Mohli bychom...", začala jsem, ale on se zvedl a přistoupil ke dveřím na terasu.

"Pojďte, projdeme se," řekl a vyšel ven.

Dohonila jsem ho až v zahradě. Pomalu kráčel mezi pokřivenými stromy.

Zahrada byla obrovská. U domu se zdála být udržovaná, ale dál se měnila v džungli.

"Mám rád přírodu," zastavil se a rozpřáhl ruce. "Cítíte tu vůni? Čerpám ze stromů energii a klid. Snažím se do nich vcítit a uchopit tu rovnováhu a dokonalost."

Zhluboka jsem se nadechla. Tak je to správné! Mluv, člověče! Bude to dobré.

Nikdy předtím se mi to nestalo, ale připravené otázky se mi vykouřily z hlavy a notebook zůstal na konferenčním stolku.

"To je zvláštní. Čerpáte z přírody inspiraci?"

"Do jisté míry ano," zahleděl se do dálky a pokračoval: "Příroda je ohromně propracovaný systém. Inspiruje mě souboj tohoto systému s člověkem."

"Ale ve svých knihách o přírodě moc často nemluvíte. V centru vašeho zájmu je lidská společnost."

"Jak by také ne. Vždyť jsem přece člověk." Chraplavě se zasmál. "Ptala jste se, jestli mě příroda inspiruje, ne jestli je předmětem mého hlavního zájmu."

"V jedné své knize, tuším, že se jmenovala Šed', mluvíte o zničeném životním prostředí, o vyhubených živočišných druzích..."

"Víte, když chcete psát o ničení životního prostředí a zůstat nad věcí, musíte se držet antropocentrického pohledu na věc. Pro nás, pro lidstvo, je mnohem důležitější, abychom přežili my, než nějaký brouk ve východní Asii."

Vzpomínám si na protesty ochránců přírody na začátku minulého století - byli proti využití atomové energie. Skladování odpadu a možnost jaderné havárie jim dělala těžkou hlavu. Chtěli chránit každého tvora a rostlinu na zemském povrchu, ale dočista zapomněli na člověka. Bez využití atomové energie by se naše civilizace zhroutila. Spotřeba energie roste každým rokem a kde bychom byli, kdyby se ekologickým aktivistům podařilo zabránit jadernému výzkumu? Kde by byly naše termojaderné elektrárny?"

Dostával se do varu, a to se mi líbilo. Měla jsem ho tam, kde jsem potřebovala. Ale nemohla jsem se zbavit pocitu, že si se mnou jen hraje. Díval se mi do očí a provrtával mě skrz naskrz.

"To je samozřejmě jeden z možných pohledů na věc," řekla jsem smířlivě. Dobře, pan Norton Debusy je v osobním životě antropocentrický pozitivista. Cítila jsem, že jeho život bude v nějakém bizarním protikladu s jeho tvorbou. Vždyť jeho knihy byly tragické a černé jako samo peklo. Budoucnost lidstva byla utopená pod technologií ubíjející svobodnou mysl a individualitu. Jeho antiutopie se do prosluněné zahrady jeho domu vůbec nehodily.

"Proč jste se po tolika letech rozhodl prozradit svoji totožnost?"

Šli jsme po cestičce sypané šedým štěrkem. Ruce zastrčil do kapes a kopal do kamínků.

"Asi jsem už starý a chci si užít trochu té slávy!" Ne, to nebyl ten pravý důvod. Nebo jsem si to nalhávala, protože jsem čekala něco mysticky tajemného? "Když jsem napsal první knihu, nevěděl jsem, že se psaním budu živit celý život. Neměl jsem žádné literární ambice a pseudonym mi naprosto vyhovoval. Nezavazoval mě k dalšímu úsilí. Myslel jsem si, že Josefa Greeda mohu kdykoli opustit a stát se Nortonem Debusym, ale bylo to stále těžší a

těžší. Oblíbil jsem si toho tajemného taškáře, o kterém nevěděl skoro nic ani jeho nakladatel."

"Pod pseudonymem Josef Greed jste napsal celkem třicet pět románů. Vaše poslední kniha, *Prolomit ledy*, je podepsána Nortonem Debusym. Cítíte nějakou změnu ve vaší tvorbě v závislosti na změně jména?"

"Ne, píší stále stejně. Ale ostatní v tom budou hledat a nacházet spoustu znamení. Za *Prolomit ledy* jsem dostal nejvíc literárních cen a prodal jsem i filmová práva. Dokonce jsem obdržel prestižní cenu za celoživotní dílo od asociace SF autorů."

"Není divu, vždyť všech vašich třicet šest knih se dobře prodávalo a nikdy neklesla jejich kvalita. *Prolomit ledy* není jediná vaše kniha, která byla zfilmována. Co si myslíte o filmových verzích knih, nejen těch vašich?"

"Film a literatura jsou dosti odlišné umělecké žánry. *Záleží* na zpracování. Nikdy nemůžete říci, že se podle dobré knihy natočí dobrý film."

Došli jsme k malému zelenému altánku. Kousek dál mezi stromy stála houpací lavička. Posadili jsme se na ni.

"Vaše knihy jsou proslulé dokonalým uměním extrapolace. Jejich svět se zdá být logickým vyústěním naší reality. A přesto jsou všechny vaše knihy zcela rozdílné."

"Fascinuje mě čas a kauzální řetězení reality. Stačí malinkatá změna a budoucnost by vypadala úplně jinak. Vezměte si třeba mě: kdybych se před půl rokem nerozhodl vystoupit z anonymity, mělo by to na budoucnost zcela zničující následky!" Jemně se odrážel od země a neznatelně pohupoval lavičkou. "Předně bych nedostal již zmíněná literární ocenění, nespočetné nabídky od všech možných institucí, tučné honoráře za přednášky a v neposlední řadě byste za mnou nepřišla vy!"

Cukla jsem hlavou a podívala se na něj. Nedalo se poznat, zda žertuje.

"Představte si například, že by shořela knihovna v Alexandrii. Nebo že by Platón, Aristoteles, Archimedes, Erathostenos, Pythagoras nebo Thales nezapisovali své poznatky. Představte si, že by se všechno vědění antického světa proměnilo v prach a popel dejme tomu při požáru alexandrijské knihovny! Dejme tomu, že by barbaři ze severu dobyli Řím. Ještě dnes by polovina lidstva věřila, že svět je placka. Nebo si představte, že by Justinián zakázal matematiku jako vědu falešnou a Špatnou. Kdyby se dogmaticky držel Bible. Věda by se utopila v klamu a bludu. Vývoj civilizace by se na staletí zastavil a lidé by museli znovu objevovat to, co již objeveno jednou bylo."

"Můžete mi prozradit, jaké máte vzdělání?" Byla to nehorázná otázka. Po takto intimních informacích mi nic nebylo, ale nechápala jsem to jako oficiální rozhovor. Notebox běžel naprázdno v obývacím pokoji na druhé straně zahrady.

"Mám doktorát sociálních věd z Akademie."

To vysvětluje vše, pomyslela jsem si. Vždyť jeho knihy jsou vlastně jakýmsi sociologickými cvičeními.

Požádala jsem ho, zda bychom se mohli vrátit do domu.

Zpátky jsme šli mlčky. Já přemýšlela o všem, co mi řekl, a snažila jsem se si toho co možná nejvíc zapamatovat.

Nedalo se dost dobře odhadnout, na co myslel on.

Na stole v obývacím pokoji stály smutně dva opuštěné šálky s nedopitou kávou a můj notebox se celým smutkem přepnul na šetřící režim.

Zatvářil se roztržitě, asi kontroloval čas, a zakroutil hlavou. "Obávám se, že můj čas vypršel. Chcete se ještě na něco zeptat?" Jeho obličej neměl žádný výraz. Nepobízela mě, nesnažil se mě zastrašit. Jako kámen.

Nezmohla jsem se na nic. Za chvíli jsem stála na ulici před jeho domem.

Ta kamenná třípatrová budova obklopená zahradou vypadala jako symbol nesplněných přání.

Gaston mě zabije. Zaplatil tomu šarlatánovi nehoráznou sumu za exkluzivní interview a já nemám ani jednu fotku, ani jedno jeho slovo, nic.

Vlastně ne, mám pár hodin záběrů jeho obývacího pokoje a aspoň několik jeho snímků se z toho určitě vytáhnout dá.

Šla jsem pěšky a do notebosu diktovala vše, nač jsem si dokázala vzpomenout.

Je to dobrý, utěšovala jsem se. Máme tu jeho obrazy, satelitem nafotíme zahradu a interview bude jen v papírové verzi Nového světa. Bude to stačit, dokud je stopa horká. Všichni nám utrhají ruce a jeho tajemná image tím jen získá.

Zavolala jsem Gastonovi. Nejdříve nevěřil svým uším. Musela jsem si vyslechnout litanie typu: "A tos udělala ty, nejlepší reportérka, kterou mám?" Ale nakonec, když se vybouřil, uznal, že to není nejhorší, že to mohlo dopadnout hůř. Vysvětlila jsem mu, že by stejnou blamáž hrál na každého, takže si ještě můžu gratulovat, že jsem z něho vytáhla aspoň něco.

Řekl mi, ať to zakóduju a ihned mu pošlu kopii.

O pár bloků dále jsem si vzala taxík a nechala se odvézt domů.

Pracovala jsem na tom skoro celou noc. Pouštěla jsem si své poznámky a *záznam* z notebosu a dávala dohromady materiál. Nebyl to tradiční rozhovor typu otázka — odpověď. Ze svých poznámek jsem slepila celkem koherentní povídání, za které by mě možná mohl žalovat, že nic takového nikdy neřekl. Ze záběrů z obývacího pokoje jsem udělala milý klip plný obrazů prosycených sluncem a jeho klidného, usměvavého obličej. Dovolila jsem si na několika místech použít morfer, protože v notebosu nebyly záběry ze všech stran.

Nakonec jsem byla celkem spokojená, ale tajemný pan Debusy stále neopouštěl moji mysl.

Šla jsem do koupelny a dala si studenou sprchu. Na krku jsem cítila jeho pohled a na ramenou tíhu jeho ruky.

Fascinoval mě. Na můj vkus byl příliš nečitelný. To studené rozloučení na mně zanechalo hluboké stopy.

Zasedla jsem k počítači a rozhodla se udělat něco, co jsem nikdy předtím neudělala.

Celo se mi pod helmou potilo a senzory mě pálily do dlaní. Jako novinářka jsem měla přístup do mnoha databází, ale štrachat se v personálním systému státních institucí bylo neomluvitelné porušení pravomocí.

Obešla jsem všechny bariéry a udávala falešná referenční čísla. Identitu jsem měnila, jak nejrychleji to šlo, až jsem se dostala do aktivní schránky legálního uživatele.

Zapnula jsem vyhledávání. Bylo tam všechno. Uložila jsem data do schránky a přes F-remail si je poslala domů.

Něco mě na něm přitahovalo. Byla to jeho rozporuplnost? A byl vůbec rozporuplný? Nebyl jeho svět vystaven na čistě logických základech? Ano, jeho světy byly děsivě pravdivé a pravděpodobné. Bizarní budoucnost jeho knih byla vykonstruována na základě přítomnosti.

Nikdy se neopakoval a vždy byly jeho vize mučivě věrné.

Gaston i celá správní rada byli nakonec spokojeni. Číslo Nového světa s rozhovorem s "legendární postavou speculative-fiction" Nortonem Debusem šlo na odbyt velice dobře.

Seděla jsem doma a dělala ávé-relace pro zpravodajství. Ale všechno šlo kolem mě. Někde uvnitř stál Debuse a pozoroval mě. Hraničilo to s šílenstvím, ale do jisté míry mě to vlastně těšilo. Myslela jsem na něj ráda.

Vypnula jsem editor a pustila si hudbu. Obklopil mě svět Andrease Henryho na ávé frekvenci a já se ponořila do jemných tónů.

Nešlo mi to do hlavy. Něco ohledně Debuseho nebylo správně. Řetěz je pevný jako jeho nejslabší článek a nejslabší článek v životě Nortona Debuseho byl jeho život sám. Informace ze systému byly sterilní a působily uměle, tolik už jsem dokázala poznat, ale co dál?

Cítila jsem se trapně, když jsem stála přede dveřmi jeho domu a studené oko kamery na mě smutně mrkalo. Nebyl doma. Přeshlapovala jsem tam už asi dvacet minut, když se dveře najednou otevřely.

Stál tam a usmíval se. Ale tentokrát na sobě neměl ošuntělý svetr a kalhoty. Šedý kostým podle poslední módy na něm vypadal velice dobře. Dodával mu jakýsi rozměr důstojnosti.

"Jen pojďte dál."

Dala jsem si pozor na práh a vstoupila do haly.

"Byl jsem na zahradě, neslyšel jsem vás zvonit," řekl omluvně. Boty měl opravdu zaprášené.

Obývací pokoj byl stále stejný.

Zdál se být nervózní. Jako by ho někdo vyrušil od práce. Samozřejmě! Tím někým jsem byla já.

Posadili jsme se.

"Přemýšlela jsem o vašem pojetí času a změny." Vzhlédl a tvář mu ztuhla. Jako posledně při loučení. "Napadlo mě, že svými romány vytváříte jakousi negativní premisu pozitivního vývoje společnosti. Uvádíte dokonalý špatný příklad a doufáte, že se tak nikdy nenaplní, že si lidé dají pozor, aby se tak nestalo, ať už vědomě, či podvědomě."

Usmál se. "Zajímavý postřeh, ale uniklo vám, že vašemu modelu chybí statistická pravděpodobnost. Kolik lidí čte moje knihy?"

"Kdosi kdysi řekl, že budoucnost bude vždy rozdílná od toho, jak si ji představujeme," namítla jsem. "Každý, kdo budoucnosti vtiskne nějaký tvar, musí počítat s tím, že pravda nakonec bude úplně jiná. Myslím si, že kdyby někdo napsal knihu, která by popisovala svět budoucí absolutně přesně, v tu ránu by se budoucnost změnila! Je to jako když zkoumáte pozici elektronu. Už jen ten fakt, že ji zkoumáte, ji ovlivňuje."

Uhnul očima a zadíval se z okna. Na balustrádě poskakovala sýkorka a hlavička jí křečovitě cukala. "Není to fascinující?"

Sledovala jsem jeho pohled a nechápala, co tím myslí. Mluvil o mé poznámce, nebo o tom ptákoví?

"Máte pravdu," oči se mu rozsvítily, "když mluvíte o budoucnosti, měníte ji. Jenže, protože z každého okamžiku může vzniknout alternativní budoucnost, nikdy nevíte jak. Možností je nekonečně mnoho. Už sto let létáme do kosmu a snažíme se kolonizovat planety naší

soustavy, ale Galaktická impéria a hvězdné války v naší stopě nikdy nevzniknou..." Byl to snad osten zármutku, co bodlo v jeho hlase?

Vstal a přistoupil ke mně. Jeho oči byly hluboké a studené. "Nemohu vám víc říct, ztratil bych všechnu naději. Odejděte, prosím."

Zvedla jsem se, ale k odchodu jsem se neměla.

Cukal mu levý koutek úst a nervózně si mnul ruce. Nakonec mě chytil za ramena a zatřásl se mnou.

Nadechl se a snažil se promluvit, ale nevydal ani hlásku.

Když se trochu uklidnil, odtáhl mě do prvního patra.

"Poslouchejte, řeknu vám věci, kterým neuvěříte, a ukážu vám světy, které vás budou strašit až do konce života." Jeho smích byl maniakální. "Nemohu už samotu vydržet. Odpusťte!"

Byla jsem vyděšená. Cítila jsem se jako ve spárech šílence. Jako v síti pavouka.

Zapnul počítač, podal mi helmu a nasadil si druhou.

"To, co uvidíte, je skutečnost. Všechno, co se s vámi bude dít, je reálné. Mluvte, komentujte, co vidíte, a možná se vám nic nestane."

Do očí se mi zarylo světlo a vypálilo mi snad díry v zátylku.

Stáli jsme pod mostem. Nebe bylo černé, vzduch páchl a blížila se k nám horda otrhanců.

"Jsme v budoucnosti. Jedno z logických vyústění vašeho světa. Vše je ovládáno mezinárodními korporacemi, je zavedena genetická kontrola..."

"Vypněte tu simulaci," řekla jsem rozzlobeně.

Chmurně se pousmál. "To není simulace, ale jestli chcete, můžeme se vrátit."

Nechápala jsem, o co jde.

"Zemřel jsem v roce 2547 při přenosu z kosmické lodě Wasp na křižník astarského loďstva Damon. Porucha relativistického tlumiče uvrhla data, která mě utvářela, do časoprostorového chaosu." Opět mě chytil za ramena a třásl se mnou. Bylo mi jasné, že se *zbláznil*. "Před dvaceti lety, v roce 1654, jsem se zhmotnil zde. V alternativním světě, v úplně jiné časové rovině.

Už dvacet let se snažím zformovat vaši budoucnost do přijatelného tvaru. Najít budoucnost, kde by existovala možnost spojení s mým světem. Ale moje snaha je planá a nepřináší *žádné* výsledky. Časoprostor má nekonečné možnosti, a to, že najdu tu pravou, je strašně, strašně nepravděpodobné."

V očích se mu zaleskly slzy a jeden z otrhanců, kteří mezitím dorazili až k nám, ho kopl do zad.

Zkroutil se a upadl. Já *začala* utíkat. Je to simulace nebo realita? Nebyla jsem si ničím jistá. Začala jsem křičet a dovolávat se pomoci bohů.

Je to šílenství! Zastavila jsem se a otočila. Debusy ležel na zemi nějakých dvě stě metrů za mnou a svíjel se. Vedle něj se rozpadávalo cosi mazlavého. Nazelenalá záře okolo té věci mě děsila a lákala zároveň.

Vrátila jsem se k němu a pomohla mu na nohy.

Obklopovaly nás kovové stěny a míjeli nás lidé v barevných kostýmech.

"Další budoucnost," řekl pomalu.

"Nesmysl. Pojďte, vrátíme se."

"Vy mi nevěříte. To je celkem logické," zasmál se a opřel se o zed'. "Ale nebojte se, za chvíli uvěříte, bude se to měnit větší rychlostí, když jsme tady dva."

Myslela jsem si, že má supervýkonný procesor. Scény se měnily v rychlém sledu.

Viděla jsem světy plné násilí i slepé poslušnosti. Zfanatizované davy i racionální masové vrahy. Řekl mi, že jsme přibližně tisíc let v budoucnosti.

"Tady jsem čerpal inspiraci. Jediné, co jsem mohl dělat během svého pátrání, bylo psát knihy a mohl jsem jich napsat stovky a stále bych měl z čeho vybírat."

Zeptala jsem se, proč tak touží po návratu. Přistoupila jsem na jeho hru.

"Třicet dva let jsem žil ve světě, který splňoval všechna moje přání. Dodával smysl mému životu. Ztratil jsem život -rodinu, svoji dívku, své děti. Nezbylo mi nic, jen možnost hledání cesty zpět."

"Nortone," řekla jsem, "nemluví se snad o inteligenci jako o schopnosti přizpůsobit se ve změněných podmínkách? Proč se bráníš novému životu? Dostal jsi novou šanci. Mohl jsi věčně bloudit kosmem a tvá mysl by byla rozptýlená mezi hvězdami..."

"Nebylo by to snad lepší než muka hledání, nevědomosti, osamocení a stesku?"

"Nemusíš být sám! Existuje spousta lidí, kteří by rádi spojili svůj život s tvým!"

"Zůstala mi jen svoboda volby a já si vybral hledání!"

Spirála mlžné změny nás přenesla na střechu mrakodrapu. Studený déšť bičoval naše těla a já se klepala zimou.

"V skrytu duše doufám, že všechny alternativy oscilují kolem jediné křivky. Někde se musejí protnout, nebo alespoň dostatečně přiblížit..."

"Ale když v našem vesmíru neexistuje nic, co by se podobalo tomu tvému, musíš..." Cítila jsem, že to nebyla slova, která chtěl slyšet. Chtěl naději, ale nemohla jsem ho klamat. Možná to věděl sám již dlouhou dobu.

"Ó, Platóne, kéž by tvá díla shořela na hranici a tví žáci byli pronásledováni." Vrhł se přes zábradlí a zmizel v propasti smogu.

Křičela jsem a sténala. Mrakodrap se měnil a měnil. Z propasti se stala hladina moře, která ztvrdla v betonové panely umělých ostrovů. Zmutovaní ptáci poletovali vzduchem. Beton vystřídala ocel a hlína. Svět se roztočil a já ležela na podlaze ztichlé místnosti v prvním patře Debussyho domu.

Zmizel tak náhle, jak se objevil. Oficiálně je nezvěstný.

Z jeho domu chtějí udělat muzeum a galerii.

Snažím se myšlenky na něj vypudit z mozku. Nevím, co se stalo, ale bojím se toho. Lidé se bojí cizoty a já nejsem jiná. Snažím se vsugerovat si, že to byl šílenec, že mi nasypal do kávy nějaké halucinogenní drogy a vyváděl se mnou odporné věci.

Ve skrytu duše doufám, že našel to, co hledal. Nevím, co to bylo, a neumím si to představit. A vlastně ani nechci. Mohla by pouhá představa působit na budoucnost?

Koupila jsem si všechny jeho knihy, ale nečtu je. Viděla jsem dost.

V Atomu včera vyšla teoretická stat' doktora Piera Hednera "Některé aspekty

relativistického přenosu dat nadsvětelnou rychlostí, dodatky k Weiner-Straussově teorému". Nerozuměla jsem ani úvodu, ale v podvědomí se mi rozsvítilo červené světlo.

Najde se ve snovém světě budoucnosti místo pro Norton a Debussyho?

Plánuji cestu do Alexandrie, musím vidět Múseion na vlastní oči.